

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

2498

Vragen van het lid **Groot** (PvdA) aan de staatssecretaris van Financiën over *belemmeringen bij de aanpak van zwartsparenders* (ingezonden 20 april 2011).

Antwoord van staatssecretaris **Weekers** (Financiën) (ontvangen 13 mei 2011).

Vraag 1

Kent u het artikel «Hoge Raad maakt het fiscus moeilijk»?¹

Antwoord 1

Ja.

Vraag 2, 3 en 4

Is het waar dat het als gevolg van de uitspraak van de Hoge Raad van 15 april 2011 in de KB-Lux-zaak moeilijker wordt voor de Belastingdienst om boetes op te leggen aan zwartsparenders die niet meewerken aan het onderzoek dan aan zwartsparenders die wél meewerken?

Is het waar dat een zwartsparder die meewerkt aan het onderzoek slechter af kan zijn dan één die dat weigert?

Is het waar dat de uitspraak van de Hoge Raad als gevolg heeft dat er geen omgekeerde bewijslast meer kan worden opgelegd door de Belastingdienst, waardoor het veel moeilijker wordt om boetes op te leggen?

Antwoord 2, 3 en 4

Het is van belang onderscheid te maken tussen de belastingheffing en het opleggen van een vergrijpboete. Voor de belastingheffing heeft de Hoge Raad nogmaals bevestigd dat het niet meewerken aan het onderzoek door een zwartsparder leidt tot omkering van de bewijslast. Verder acht de Hoge Raad het toelaatbaar dat bij de schatting van de inkomsten en saldi van de niet-meewerkende zwartsparder gebruik gemaakt wordt van een model, en dat dit model een zekere ruwheid vertoont. De niet-meewerkende zwartsparder ontloopt de belastingheffing dus niet, en is ook niet beter af dan degenen die wel meewerken.

De bewijslast bij het opleggen van een vergrijpboete ligt onder de invloed van algemene, deels internationale, beginselen genuanceerder. De beslissing van de Hoge Raad dat de inspecteur voor het opleggen van een vergrijpboete per onjuiste aangifte moet bewijzen dat sprake is van opzet of grove schuld bij het doen van die aangifte is niet nieuw. Wel oordeelde de Hoge Raad in

¹ Het Financieele Dagblad, 16 april 2011.

deze casus dat het gebrek aan medewerking van de zwartspaarder op zich geen bewijs levert van het beboetbare feit. Dit houdt niet in dat zijn zwijgen in het geheel niet tegen de zwartspaarder gebruikt kan worden, maar dat het zwijgen bezien moet worden in combinatie met ander bewijs. In zijn arrest heeft de Hoge Raad uitvoerig uiteengezet hoe dit bewijs geleverd zou kunnen worden.

Het succesvol opleggen van een vergrijpboete is dus moeilijker dan aanvankelijk gedacht. Dit betekent overigens niet dat ik de niet-meewerkende zwartspvaarders de dans zal laten ontspringen. Ik verwijs hiervoor naar mijn antwoorden op de vragen 5 en 6.

Vraag 5

Hoe gaat u bewerkstelligen dat zwartspvaarders die geen openbaarheid van zaken geven toch beboet kunnen worden?

Antwoord 5

Met enige regelmaat is door de Belastingdienst in dergelijke gevallen in een civielrechtelijk kort geding op straffe van een dwangsom gevorderd dat de gevraagde informatie alsnog verstrekt dient te worden. Zoals blijkt uit o.a. het arrest HR 18 september 2009, nr. 08/01490, LJN: B15906 is deze aanpak geslaagd. De Hoge Raad heeft in die zaak het oordeel van de kortgedingrechter bevestigd, dat de informatie alsnog binnen 7 dagen verstrekt moet worden, op straffe van een dwangsom van € 1 000 per dag met een maximum van € 100 000. Ik ben voornemens deze aanpak te intensiveren. Daarnaast is het desgevraagd niet, onjuist of onvolledig verstrekken van inlichtingen een strafbaar feit. De dader kan worden gestraft met hechtenis van ten hoogste zes maanden of een geldboete van de derde categorie (€ 7 600). Als het feit opzettelijk wordt begaan, kan zelfs een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren worden opgelegd of een geldboete van de vierde categorie (€ 19 000) dan wel, indien dit bedrag hoger is, ten hoogste eenmaal het bedrag van de te weinig geheven belasting.

Vraag 6

Bent u bereid en ziet u mogelijkheden om de wetgeving op dit aspect aan te scherpen? Zo ja, op welke termijn? Zo nee, waarom niet?

Antwoord 6

De aanpak van belastingfraude heeft bij mij hoge prioriteit. In de Fiscale Agenda heb ik dan ook aangekondigd dat dit kabinet gaat onderzoeken of alle beboetbare feiten strafbaar moeten zijn en vice versa. De uitkomst van dit onderzoek zou kunnen zijn dat het desgevraagd niet, onjuist of onvolledig verstrekken van inlichtingen ook beboetbaar wordt, indien dit tot een effectievere handhaving leidt. In dat geval zal ik met voorstellen komen.